

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Deelnemen is belangrijker dan winnen

Tang, S.

Citation

Tang, S. (2008). Deelnemen is belangrijker dan winnen. *Bestuurskundige Berichten*, 23(3), 8-9.
Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3211713>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3211713>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Deelnemen is belangrijker dan winnen...

Door Stephanie Tang

Yeah right... Deze leuze wordt door ouders, trainers, vrienden en sympathisanten hoog in het vaandel gedragen, want vaak blijkt dat deze zin wordt gezegd veeleer tegen de verliezers. Ouders moedigen hun kinderen aan om hun best te doen en wanneer hun kind niet gewonnen heeft, moeten ze vaak hun eigen teleurstelling verbergen terwijl ze proberen om hun kind een hart onder de riem te steken. Dit vergt uiteraard moed, begrip en bereidheid van de ouders. Niemand verliest immers graag; de competitiedrang stroomt door onze aderen en de blijheid tonen we al te graag als we gewonnen hebben. Niet enkel willen we graag uitblinken bij competitie sporten, maar ook in andere spellen waar de winnaar te bepalen valt en, omgekeerd evenredig, ook de verliezer.

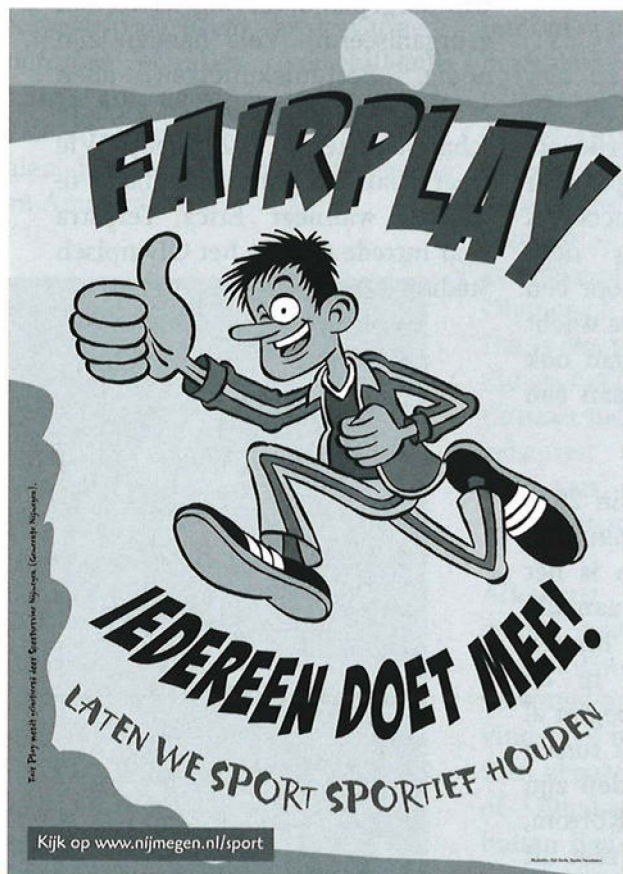
Wie gewonnen heeft, wordt geprezen. Wie verloren heeft, krijgt een schouderklopje en verder gesust met een "volgende keer beter". Kinderen blijven hun best doen omdat ze willen dat hun ouders trots op hen zijn. Het gebeurt vaak dat niet enkel de deelnemers worden

gefelicitteerd met hun prestaties, maar ook diens ouders. En eens gewonnen, mag je trots op jezelf zijn maar tegelijkertijd wordt er ook van je verwacht dat jij je bescheiden opstelt.

Fair Play: overheidsingrijpen?

Begiftigde sporters proberen steeds vooruit te komen door de concurrentie te verslaan en dit op elk niveau. Eens als kind begonnen in het selectieteam van de lokale sportclub, vervolgens naar provinciaal, nationaal, Europees (of zelfs wereld) niveau. Om deze droom te kunnen waarmaken, zijn sommige sporters tot alles bereid. Naast de urenlange trainingen, dag na dag, jarenlang, een gezond leven en opofferingen, zijn er –helaas– die naar verboden middelen grijpen om hun prestaties te verbeteren. Wanneer sommigen dit doen en anderen dan weer (gelukkig) niet, kan er van fair play geen sprake zijn. De bekroning van een prestatie is dan op valse gronden gevestigd. Het is maar goed dat er comités in het leven geroepen zijn die waken over het fair play-ideaal.

Wanneer een sporter een goede prestatie neerzet, gaat het inderdaad om een persoonlijke bekroning. Doch is het niet verwonderlijk dat die sporter geduid wordt als een inwoner van een bepaald land. Neem nu bijvoorbeeld Mark Spitz; de meesten weten dat deze voormalig Olympische zwemmer de Amerikaanse nationaliteit heeft. Of Nadia Comaneci, de eerste turnster met een perfecte score op een Olympiade¹. Daarmee bracht ze haar land, Roemenië, in de geschiedenisboeken over sport. Hoe dan ook, sporters zijn trots om hun land te mogen verdedigen getuige de vele ererondes met de thuisvlag op de rug.

In diverse gemeenten staat het fair play principe op de agenda. Iedere gemeente heeft een eigen manier van aanpak, bovenstaand is de promotieposter van de gemeente Nijmegen.

Om deze paternalistische reden zou het mogelijk een grondslag zijn om de rol van de overheid bij bijvoorbeeld het dopinggebruik in de sport toe te laten.

Evenwel zijn er private organisaties gecreëerd om te waken over het dopinggebruik in de sport, alsook over tal van andere regels die betrekking hebben met competitie in de sport. Zo dienen turn(st)ers zestien jaar te zijn (of in datzelfde kalenderjaar zestien jaar te worden) opdat ze mogen deelnemen aan de Europese Kampioenschappen, de Wereldkampioenschappen en de Olympische Spelen².

Faciliteiten & Infrastructuur

Een sporter redt zich niet door enkel talent, doorzettingsvermogen en liefde voor zijn sport te bezitten. Om goede prestaties te kunnen neerzetten zijn nog tal van andere factoren van belang. Zo kunnen sportfaciliteiten in een land bepalend zijn: bij uitgebreide sportfaciliteiten kunnen meer kinderen hun favoriete sport beoefenen waardoor ze via deze weg de mogelijkheid aangeboden krijgen om zich verder te ontwikkelen als sporter.

Hierin kan de overheid een rol spelen door de sportfaciliteiten en sportinfrastructuur te verbeteren. Het is immers niet verwonderlijk dat kinderen (en hun ouders!) weinig gemotiveerd zijn om naar de sportclub te gaan als die veel te ver weg ligt. Ook veilige, uitgebreide, goed beschutte sportplaatsen zijn belang om sporters de kans te geven voor een optimale sportbeoefening.

Professor Késenne, werkzaam aan de Universiteit van Antwerpen en Leuven.

De Vlaamse sporteconoom Stefan Késenne zei dit treffend in een interview: "Op basis van gegevens van de sportclubs kun je concluderen dat mensen hun beslissing om aan te sluiten bij een sportclub niet in de eerste plaats laten afhangen van de prijs, maar wel van de beschikbaarheid van de infrastructuur. Of het nu twintig of dertig euro kost om een tennisterrein af te huren, doet er niet zo veel toe. Maar wel de afstand: als mensen eerst twintig kilometer moeten rijden vooraleer ze een tennisterrein tegenkomen, dan haken ze af."³

Verder kan de overheid een rol spelen door ook sport publiekelijk aan te moedigen als een gezonde levenswijze. Sportmentaliteit wordt gevoed door culturele factoren die (al dan niet) rechtstreeks gelinkt staan met de rol van de overheid. De overheid kan immers meer aandacht besteden aan sport en die aandacht wordt geconcretiseerd door logistieke middelen, sportbeurzen en andere subsidies om mensen de kans te geven hun favoriete sport te beoefenen. Op die manier maakt sport inherent deel uit van ons dagelijks leven.

Ons dagelijks leven wordt ook geprikkeld door naar sportevenementen te kijken. Een goed voorbeeld is de Olympische Spelen die sinds 1896 (opnieuw) worden georganiseerd. Als kijker ben je geïnteresseerd naar de prestaties van je landgenoten en die prestaties worden zelfs de discussiepunten van de dag. De Spelen laten immers niemand ongemoeid. Naast interesse en gespreksonderwerp kunnen sportspektakels als de Spelen zelfs ervoor zorgen dat de kijker zin krijgt om zelf te gaan sporten. Wat een impact!

Noten:

- ¹ Dit was op de Spelen van 1976 te Montréal waar ze zeven keer een perfecte score (10.0) toebedeeld kreeg.
- ² Een uitzondering op deze regel wordt evenwel gemaakt voor de Olympische Spelen: turn(st)ers die eigenlijk één jaar te jong zijn om gekwalificeerd te kunnen worden, mogen toch deelnemen aan de Spelen van dat jaar.
- ³ Interview d.d. 9 juli 2008. "De keerzijde van de Olympische medaille"; <http://www.voka.be/financieel/nieuws/Pages/DekeerzijdevandeOlympischemedaille.aspx> (bezoekt op 15 augustus 2008)